

φλοιὸν τοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ ἐπεστηρίζετο· ὅτι δὲ ὁ σκύλος τοῦ εἶναι μικρὸς, τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὰ ἔχνη του· καὶ ὅτι ἔχει κοντὴν οὐρὰν, τὸ ἀνεκάλυψα ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὸ χῶμα, ὅπου ἐκάθητο ἐνῷ ὁ κύριός του κατεβίβαζε τὸ κρέας.”

Ἐπειδὴ τῶν Ἰνδῶν αἱ παρατηρητικαὶ δυνάμεις ἦσαν τόσον ἐνεργοὶ ὡς ἐνταῦθα περιγράφεται, ἀπορεῖ τις πῶς νὰ μὴ τελειοποιηθῇ μᾶλλον τὸ εἰκονογραφικὸν ἢ ἱερογλυφικὸν αὐτῶν σύστημα. καὶ νὰ μὴ προσεγγίσῃ εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Γουές ἐφευρεθέντας χαρακτῆρας. Ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἐξεπλήρου ὅλας τὰς χρεῖας τῆς τότε κοινωνικῆς αὐτῶν καταστάσεως· ὁπότε ὅμως αἱ ἀνάγκαι τοῦ πολιτικοῦ βίου ἐγέννησαν νέας ἐξείας καὶ ποικιλώτερα αἰσθήματα, τότε δὲν παρείχεν ὅλα τὰ σύμβολα, ὅσα ἡ καινὴ αὐτῶν κατάστασις ἀπῆτει, καὶ ἐπομένως ἡ τῶν χαρακτῆρων ἐφευρέσεις κατέστη ἀναγκαῖα. Ἡ ἐφευρέσεις δὲ καὶ ὁ ἐφευρετὴς οὕτω πως περιγράφονται εἰς τὸν “Κεροκικὸν Φοῖνικα.”—Ὁ κύριος Γουές εἶναι, τὸ φαινόμενον καὶ τὰ ἥδη, τέλειος Κεροκος, μολοντί ὁ πάππος αὐτοῦ, πρὸς πατρός, ἦτο λευκόχρους. Δὲν γνωρίζει καμμίαν γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Κεροκικῆς. Πρῶτον ἐβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ τὴν ιδέαν τῆς ἐφευρέσεως ἢ συνομιλίας νέων τινῶν, οἱ ὅποιοι ἔλεγον ὅτι οἱ λευκοὶ ἐδύναντο νὰ ἑσώσων λόγια ἐπὶ χαρτίου, καὶ νὰ στείλωσιν αὐτὰ ὅσον μακρὰν ἤθελον, καὶ μ' ὅλον τοῦτο νὰ ἐνοῶνται. Ζητῶν δὲ νὰ ἐφεύρῃ Κεροκικοὺς χαρακτῆρας, δὲν ἐσυλλογίσθη κατὰ πρῶτον ἄλλην μέθοδον εἰμὴ νὰ δώσῃ εἰς ἐκάστην λέξιν σημεῖον ἰδιαίτερον. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐξηκολούθησε περίπου ἓν ἔτος, καὶ ἔκαμε χιλιάδας χαρακτῆρων. Ἐνόησεν ἐπομένως ὅτι οὗτος δὲν ἦτον ὁ ὀρθὸς τρόπος· ἀφοῦ δ' ἐδοκίμασε διαφόρους ἄλλας μεθόδους, συνέλαβεν ἐπὶ τέλους τὴν ιδέαν νὰ διαιρέσῃ τὰς λέξεις εἰς μέρη. Εὐρῆκε δὲ μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ αὐτοὶ χαρακτῆρες ἐφηρμόζοντο εἰς διαφόρους λέξεις, ὥστε ὁ ἀριθμὸς των ἤθελεν εἶσθαι μικρός. Ἀφοῦ λοιπὸν κατέστρωσε καὶ ἔμαθεν ὅλας τὰς συλλαβὰς, τὰς ὁποίας ἀφ' ἑαυτοῦ ἠδύνατο νὰ συλλογισθῇ, ἠκρόαζετο λόγους καὶ τὴν συνομιλίαν ξένων, καὶ ὁπότε λέξεις ἐτύχαιεν, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ μέρος ἢ συλλαβὴν μὴ ἐπὶ τοῦ καταλόγου του, τὴν ἐνθυμεῖτο, ἕως οὗ ἔκαμνε χαρακτῆρα καὶ δι' αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους ὅλας τὰς εἰς τὴν γλῶσσάν του συλλαβὰς.”

Ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὸ τελευταῖον σχέδιον, λέγεται ὅτι ἐτελείωσε τὸ σύστημά του εἰς περίπου ἓνα μῆνα, παραστήσας ὅλους τοὺς ἤχους τῆς Κεροκικῆς γλώσσης διὰ ὀγδοήκοντα πέντε χαρακτῆρων. Ὁ κύριος Γουές ἦτο προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ἤρχισε τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἄλλοτε ἴσως πραγματευθῶμεν περὶ τῶν Ἰνδῶν, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς Βρετανικὰς χώρας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

Ο ΘΕΛΩΝ νὰ διάγῃ εὐχαρίστως τὴν ζωὴν, δὲν ἀφίνει μικρὰ βάρη νὰ τὸν ἐνοχλῶσιν· ἐξ ἐναντίας δὲ, καλλιεργεῖ τὰς μικρὰς ἡδονὰς, διότι φεῖ! ὀλίγον καιρὸν χαίρομεθα τὰς μεγάλας.

ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐνησχολοῦντο μὲν εἰς τὰς διαφόρους τέχνας τοῦ τότε καιροῦ, καὶ πολλάκις ἔχον ἐξ ἀνάγκης στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς Ἑθνικοὺς αὐτῶν γείτονας. Ἀλλ' ὅχι μόνον κατὰ πάντα ἐπεμελοῦντο νὰ διάγῃσι τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως παρήτουν τὴν τέχνην ἢ τὸ ἐπάγγελμα των, ἀκόμη καὶ τὸ πλέον ἐπικερδές, ἂν ὁπωσὸν ἐφαίνετο κακὸς ἦτο, ἢ ἂν ἐθάρρυνε τοὺς εἰδωλολάτρους αὐτῶν γείτονας εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἀμαρτίας, ἢ ἂν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἐκεῖνους τοὺς αἰῶνας πάμπολλαι τέχναι συνεῖχοντο μετὰ τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ διετηροῦντο ἀπὸ τὰς κακοθεσίας τῶν ἀνθρώπων, ἔπεται ὅτι πολλοὺς Χριστιανοὺς ἄφινεν ἀέργους, καὶ ἀκολούθως ἐπτώχιζεν, ἢ χάριν τῆς συνειδήσεως ἐγκατάλειψιν τῶν μόνων τεχνῶν τὰς ὁποίας ἐγνώριζον, καὶ ἀφ' ὧν ἐπορίζοντο τὰ ἀναγκαῖα. Ἄλλον τινὰ πόρον ζωῆς ὤφειλον νὰ εὕρωσιν, ἢ καὶ νὰ γένωσιν ὑποκείμενα ἐλεημοσύνης, μᾶλλον παρὰ ν' ἀθετήσωσι τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν ἐπρέσβευον. Ἡ ἐκκλησία εὐχαρίστως ἀνεδέχετο τὴν διατήρησιν τῶν τοιούτων, μᾶλλον παρὰ ν' ἀφήσῃ αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθῶσιν εἰς ἐπιτήδευμα ἀμφιβόλου χαρακτῆρος· καὶ αὐτοὶ δὲ προστίμων νὰ ἦναι πτωχοὶ, καὶ νὰ ζῶσιν ἀπὸ ἐλεημοσύνης, μᾶλλον παρὰ ν' ἀμελήσωσι τὴν ἐλαχίστην νομισματικὴν συνειδήσεως. Περὶ τούτου δίδει ὁ Τερτυλλιανὸς διεξοδικὰς παραγγελίας. “Ἄν ἐπιστραφῶσιν οἱ τῶν εἰδώλων ποιηταί, πρέπει νὰ μετέρχωνται ἄλλον τινὰ κλάδον τῆς τέχνης αὐτῶν, νὰ ἐπισκευάζωσιν οἴκους, νὰ κονιῶσι τοίχους, ν' ἀλείψωσι δεξαμενάς, νὰ γυφῶνωσι κίονας. Ὁ δυνάμενος νὰ γλύψῃ Ἑρμῆν δύναται νὰ κατασκευάσῃ ἱματιοθήκην· ὀλίγοι μὲν ναοὶ κτίζονται, ἀλλὰ πολλὰ οἰκίαι· ὀλίγοι Ἑρμαὶ χρυσόνοται, ἀλλὰ πολλὰ σάνδαλα καὶ ἐμβάδες. Ἄν δὲ διδάσκαλοι ἐπιστραφῶσι, πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ παραιτήσωσι τὴν τέχνην των, μᾶλλον παρὰ νὰ διδάσκωσι τὰ κατορθώματα τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν Θεῶν, ἢ ν' ἀφιερώνωσι τὰ πρῶτα ἐκάστου μαθητοῦ διδάκτρα εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἢ νὰ ἐορτάζωσι πρὸς τιμὴν τῆς Φλώρας*.” Ἄν δὲ βοσκημάτων ἔμποροι, ὀφείλουν ν' ἀγοράζωσι διὰ τὰ κρεωπωλεῖα, οὐχὶ ὅμως διὰ τὸ θυσιαστήριον. Ἐάν δὲ μεταπράται, δὲν πρέπει τοῦλάχιστον νὰ πραγματευῶνται τὸν λίβανον.

Εἰς Ἀφρικανὴν τινὰ ἐκκλησίαν ἐνηγκαλίσθη τὸν Χριστιανισμόν εἰς ὑπόκριτης τοῦ Θεάτρου, καὶ μὴ ἔχων ἄλλον πόρον ζωῆς, ἐδίδασκε τὰ τῆς σκηνῆς. Ὁ Κυπριανὸς ἔγραψεν ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρεται. “Ἄν ἦναι πτωχὸς καὶ ἄπορος, ἅς ἐμβῇ μετὰ τῶν

* Ἡ Φλώρα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἡ θεὰ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν κήπων, καὶ κατὰ τινες ἦτον ἡ Χλωρίς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Πλούταρχος, ὁ Μακρόβιος, ὁ Ἀγ. Αὐγουστίνος, καὶ ἄλλοι, φρονοῦν ὅτι ἐπὶ ζωῆς αὐτῆς ἦτο κοινὴ πόρνη.